

שומע לעצה חכם

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

יהודי

צריך שתהיה לו אמונת חכמים. לדעת שגם היום יש אנשים, שרצון ה' מדבר מגרונם. אנשים שבזמן שישנה בעיה, או שאלה קשה, והלבטים הם קשים, הם תמיד יודעים את התשובה. זה התחיל אצל משה רבינו, וזה עבר בירושה מדור לדור, עד ימינו אנו. אין דור שאין בו תלמידי חכמים ששכינה מדברת מגרונם.

מי שאין לו את האמונה הזאת הוא יכול למצוא את עצמו עושה הרבה טעויות. טעויות עם כסף, טעויות בנישואין, טעויות עם ההורים, טעויות בעבודה. אך מי שיש לו את זה, מי שיש לו אמונת חכמים, אף פעם לא מתחרט. זה כלל ברזל. בכל כך הרבה סעודות של הודיה הייתי בחיים שלי, ותמיד דבר אחד היה חוזר על עצמו, שבעל השמחה היה עומד ומודה לרב שלו או לתלמיד חכם שהוא מכיר, שיעץ לו את העצה הנכונה, שהיא זו שהצילה אותו.

זה תמיד ככה. שומע לעצה חכם. אני נזכר במשהו שמאוד נהנית לשמוע. בהפטרה של פרשת וירא, מסופר על האשה השונמית. אשה ששנים רבות לא היו לה ילדים והנביא אלישע מבטיח לה ילד, ואכן בשעה טובה ומוצלחת נולד לה ילד. כמה אושר ושמחה היה לאותה צדקת.

אך באחד הימים, כשהיה הילד עם אבא שלו, הוא אמר לאבא שלו שכואב לו הראש. האבא חשב שכנראה זו שפעת קטנה, ומיד דאג לשלוח אותו הביתה לאמא שלו. הוא החזיק עד הצהריים, אך בצהריים הוא כבר איבד את ההכרה, והדבר הקשה ביותר קורה, טרגדיה, הילד נפטר.

האשה לא ידעה את נפשה היא השכיבה אותו על המטה, עזבה הכל, ויצאה לכיוון הנביא. בעלה שלא ידע עדיין כלום מן העניין, פגש אותה בדרך ושאל אותה לאן היא הולכת. אמרה לו שהיא הולכת בקש ברכה מאלישע הנביא. שאל אותה בעלה מה מיוחד היום שאת הולכת? והיא עונה לו "שלום". הכוונה שהיא הולכת לדרוש בשלומו של הנביא.

בקטע הזה אנחנו הספרדים מסיימים את ההפטרה. ממש באמצע המתח. וזה קצת מפליא, שהרי כולנו יודעים שההמשך של ההפטרה כל כך מעניין ומחזק. שם מסופר שאלישע הנביא מגיע לבית, רואה את הילד ללא רוח חיים, והוא שוכב עליו, ידיו על ידיו, רגליו על רגליו, ומקים אותו לתחייה. הילד חוזר לאמא שלו.

הרבנית ציפורה חנה, אשתו של ר' אריה לוי, שחזרה באחת השבתות מן התפילה אמרה לבעלה: "רבי אריה, אני לא מבינה את הספרדים. איך הספרדים מסיימים כאן את הסיפור בשיא המתח? היא הולכת אל הנביא ומה קרה? מה קרה בסוף, הילד חי או מת? איך הם עוצרים בשיא המתח?"

אמר לה בעלה, לספרדים יש כזו אמונת חכמים, שברגע שהם רואים את האשה שהיא בדרך לחכם, הם כבר יודעים מה יהיה

בסוף, הם אפילו לא צריכים לקרוא. הם יודעים שאם אשה הולכת לחכם רק טוב יכול להיות בסוף. הם לא צריכים לקרוא את ההמשך.

כמה שזה נכון. זו בדיוק ההרגשה. שאתה הולך לחכם, עומד לפניו עם שאלה, מספיק לראות את החיוך שלו שכבר מרגיע אותך ונותן לך להרגיש שהסיפור שלך לא מפחיד או מסובך כמו שחשבת. אתה מציע לפניו את השאלה. הוא עונה לך עם החכמה שלו, אתה יוצא משם כל כך חזק, עם ההרגשה הכי קלילה שיש, אני לא מגזים כאילו ממש הקב"ה אמר את התשובה בכבודו ובעצמו. לשמוע אותו ואמר "תחתום על הדירה", ואתה חותם עם הרגשה כל כך נעימה ובטוחה. זה שעומד מולך יכול לשאול אותך: "תגיד אתה לא רוצה לחשוב?", ואתה עונה לו "אני כבר שאלתי". "את מי שאלתי?". "שאלתי מישהו שאחריו כבר אין יותר שאלות". איפה הטפסים אני רוצה לחתום.

כבר אמר החזון איש "אין חכמה בעולמו, אלא אם היא עברה דרך נשמת חכם חי". כל השכל והסיעתא דשמיא נמצאים בתוך החדר שהחכם שרוי בתוכו.

מסופר, שבזמנו של הגאון הענק שבענקים רבי עקיבא איגר זצ"ל, היה איש אחד שסירב לתת גט לאשתו. הוא ממש ציער אותה בכל דרך אפשרית. הרב שראה בצערה של המסכנה אמר לו "אתה מענה אותה, בבקשה תן לה ללכת לדרכה", אך הוא השיב שהוא לא מתכוון להפסיק לענות אותה.

אמר לו הרב דע לך שכתוב במשנה "האשה קונה את עצמה או בגט או במיתת הבעל", יש שתי דרכים בעולם שאשה יכולה להשתחרר מבעלה או על ידי גט או על ידי פטירת הבעל. "תזכור, אם זה לא יהיה על ידי גט, זה יהיה בדרך השנייה".

אך הוא עמד בשלו. אמר לו הרב "היום יום חמישי, אני אומר שביום ראשון האשה הזאת תהיה מותרת. עד אז תחליטי". האיש הזה נפטר בשבת. כמובן שביום ראשון היא הייתה מותרת, זה נקרא נשמת חכם חי – הקב"ה מדבר מגרונם. השאלה אם יש לנו באמת את האמונה הפשוטה הזאת או שאנחנו חושבים שאנחנו מבינים לבד?

היה לי חבר בישיבה שחשב שהוא מבין לבד. הוא רצה בחורה מסויימת, אך היו לו לבטים מסויימים אם להתחתן. הוא נכנס אל הרב והציע לפניו את כל הספיקות והחששות. הרב לאחר דקות ארוכות אמר לו "כואב לי להגיד את זה, אבל תשמע לי אל תתחתן, זה לא בשבילך אתה צריך משהו אחר". הוא ניסה לשכנע קצת "אבל היא כן וכך", הרב אמר לו "נכון, אבל תשמע לי ואל תתחתן". כשיצאנו הוא אמר לי "גם רבנים יכולים לפעמים לטעות לא?". אמרתי לו "אתה פשוט נגוע ולהוט להתחתן. אם הרב אמר את זה והמילים ששמעת יצאו מהגרון הטהור שלו, אל תעשה את זה לעצמך". אך הוא החליט להתחתן. הלכתי לחתונה. הייתה לי בלב הרגשה לא קלה, אך קיוויתי לטוב. שהוא שבר את הכוס אמרתי מי יודע אם זה יחזיק. ידעתי שהרב צדק, אבל לא ידעתי עד כמה. אחרי ארבעה חודשים הוא כבר היה גרוש, והיא גם תבעה אותו בבית משפט,

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

העלון סעון גניזה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

זמני השבת

הדלקת נרות
לנוהגים 40 דק'
16:07
16:27
יציאת השבת
יציאת השבת (ר"ת)
17:52
17:18

ירושלים

2

פרטים
בעמוד

מה
השאלה?

סוד הקשר והתקשורת חלק ז'

משחק "פינג פונג"

כולנו מכירים את המשחק "פינג פונג", שמטרתו להעביר את הכדור לצד השני וברגע שהצד השני "פספס", השני ניצח. העולם אומרים שהמלחמה הטובה ביותר זו התקפה, לא במקרה שלנו! גם בזוגיות ישנם ש"משחקים" במשחק זה. האישה מגיעה לבעלה וטענה בפיה: "אתה לא מחמיא לי מספיק", "אתה לא עוזר בבית...", "ההורים שלך היום אמרו לי ש... וזה פגע בי...". כיצד מגיבים רבים מהאנשים - "ואת מתנהגת אלי יותר טוב!"; "וכאלו את לא עושה לי את זה..." "את מדברת על ההורים שלי, וכי ההורים שלך יותר טובים...!"; "תסתכלי על עצמך לפני שאת מדברת על אחרים!" "את פגועה ממני... אבל תדעי שאני גם פגוע מאד ממך" - מיד דוחים את הביקורת בטענות אלו, ומשתמשים במנגנון ההגנה שמעביר את האשמה על הצד השני.

ומה מרוויחים בזה?! יש כאן רווח סמוי, והוא שלאחר שפגע באשתו, אז כביכול עכשיו הוא "חייב לה" יש לה איזו נקודת זכות ועליונות עליו, הוא פגע בה (ווא אחת הסיבות שאנשים "מחפשים" להיפגש) והוא לא רוצה שזה יהיה, הוא לא רוצה להרגיש אשם, אז מה הוא עושה להיגנתו? הוא מנסה להוציא את אשתו גם לא בסדר, וממילא עכשיו "אנחנו תיקון".

ההגנה הטובה ביותר היא מתקפה!?

וכבר ידוע מאמר העולם שההגנה הטובה ביותר היא התקפה! (חצי מהספר שימני שאלה) אך במקרה שלנו כלל זה לא תקף! ותופעה זו כבר מוזכרת **בגמרא** (ערכין טו ז): "אם אמר לו טול קיסם מבין שיניך, אמר לו טול קורה מבין עיניך". - דהיינו שאדם בא ומוכיח את חברו על דבר קטן שעשה לו, ובמילים של חז"ל - "קיסם", משיבו חברו - "טול קורה" קודם תתקן אתה דברים גדולים יותר (ראה במהרש"א בביאור המשל). **וזה הוא אויב גדול לתקשורת!**

כשבן הזוג פונה עם טענה, צריך קודם כל לעצור ולא להגיב, אדם צריך ללמוד לקבל מוסר ותוכחה, להיות מוכן לשמוע שהוא לא בסדר ולקחת אחריות. לאחר מכן יראה שהוא חושב על הדברים. ואז לומר משפט כמו: "ככה באמת הרגשת? ... אני לא רוצה שתרגישי ככה...". ומה אם גם הצד השני לוקה בעניין? או בעניין אחר? אין בעיה, ניתן לדבר על הכל, אלא שצריך קודם להתייחס לטענות של השני, לבדוק, לחשוב, לקבל, לקחת אותם ולהתייחס אליהם בכובד ראש וברצינות, להעביר לצד השני שתהיה פה השתדלות לתיקון, להראות לו שהבנו אותו ואת הרגשותיו, **ואחר כך או במועד אחר (לפי העניין) לומר לבן זוג את הצד השני של המטבע אם יש צורך.**

להגדיל ולא להקטין

נקודה שניה.. הגה"צ הרב **מרדכי שולזינגר** זצ"ל (בעל "משמר הלוי") כותב יסוד נפלא. כתוב בגמרא (ברכות מו ז): "**כל קטן מקטין**". על זה דרש הרב בזו הלשון: "**כל הקטן - מקטין את חברו, וכל הגדול מכבד ומרומם ומגדיל את חברו, כמו שאמרנו "המלכת את חברך בנחת רוח", וכך רואים למעשה שהנכנס אצל הגדולים האמיתיים, הענווים והשלמים, הרי הם מרוממים אותו, ואילו הקטנים מנסים להקטין אותו, התבונן היטב וראה כמה נכון הוא! אתה מחפש להגדיל, לרומם לייקר את השני? אומר הרב שאתה אדם גדול! אתה מחפש להקטין? תעשה את החשבון לבד.**

ישנם אנשים גדולים, שתמיד לאחר שיחה איתם אתה תרגיש שאתה טוב, שאתה שווה, שאתה מוערך, מיוחד, אתה מרגיש שבאמת רוצים בקרבתך, שאתה חכם, שהדעה שלך חשובה, שאתה מסוגל ומאמינים בך. זו אומנות

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

שאוחזים בה אנשים גדולים! אך לצערנו פעמים רבות אנחנו רואים הפוך. ישנם שלאחר שיחה איתם, אתה מרגיש בתחרות, שמחפשים להקטין אותך, להראות לך את עצמם, לסתור דבריך ולמתוח ביקורת על כל מילה ודעה שאתה אומר, שמשווים אותך לאנשים והופכים אותך ל"סוג ב". זה קיצוני לצד הטוב וזה קיצוני לצד ההפוך. ואנו נמדוד את עצמנו, בעניין זה שכל שאנו קרובים לצד הטוב, אנחנו אנשים יותר גדולים וככל שהפוך...

בני זוג המדברים ביניהם, בכל נושא שהוא, בענייני העולם או על הילדים, שיחה על רוחניות או גשמיות, מחליפים דעות, משתפים בחוויות, מעלים לבטים, עליהם לבדוק היטב את אוירת השיחה ביניהם, עליהם לבדוק כיצד מתנהלת שיחה משותפת ובאיו גישה. האם באווירה חמימה, נעימה, ובגישה לרומם את השני, או שמא באווירה של התנשאות, ביקורתיות, דיבור ציני, תחרות סמויה, רצון להוריד ולהקטין את בן הזוג וכל כיוצא בזה... **והכלל, הפשוט בזה שכולנו יכולים להעיד גם בעצמנו. האדם נמשך ומתמסר ופותח את לבו, למי שנותן לו תחושה טובה! מי שהוא מרגיש איתו טוב יותר ושווה יותר! והאדם נמצא במקום בו מעריכים אותו!**

היועץ השתומם עד כמה אפשר לדבוק בדרך הפוכה לגמרי

וישנם הרבה אנשים, שמחמת מידת הגאווה וההתנצחות שמכוננות בהם, הם לא יכולים לשמוע שהשני אמר משהו חכם, משהו טוב, ולעולם לא יוציאו מהפה: "אשתך, יפה מה שאת אומרת... לא חשבתי על זה", לא מצליחים לפרגן ולומר מילה טובה. ומאותה התכונה הם תמיד מחפשים לסתור את דבריו של השני. טבע כזה, שלא משהו מה תאמר, הם יחפשו להגיד הפוך, הם תמיד יחפשו להוציא את השני טועה, ובה - במודע או שלא במודע - מתנשאים מעליו.

פעם הגיע אדם לאחד היועצים הגדולים בתחום שלום הבית. הוא סיפר בייאוש שאשתו מזלזלת בו. ובין דבריו לא היה קשה להבחין בבעיה: כבר שנים אני מסביר לה את הטעויות שלה, אני מראה לה את חסרונותיה, וגם התאמצתי רבות להעלות את הערך שלי בעיניה, ואף מניתי באוזניה פעמים אין ספור את הצלחותי, ומעלותי, מה עוד אני יכול לעשות שהיא תפסיק לזלזל בי, ותתחיל לקבל ממני! החכם ההפוכה. והשיב החכם בעדינות: "אולי תנסה ההפך", "מה זאת אומרת? "אתה היית כל כך עסוק בלשכנע אותה בטעויות ובחסרונות שלה, ומאידך לשכנע אותה כמה אתה טוב ומוצלח, הגדלת את עצמך, והקטנת אותה! היא מוכרחת להגן על כבודה, ולהוכיח לך שהיא כן טובה ואם כבר אתה הוא זה שאינו טוב! האדם לא אוהב שמקטינים אותו, וכשמרגיש שמישהו מנסה לעשות זאת, הוא נכנס למלחמה ותחרות, אתה בנית לעצמך זירה של מלחמה... תנסה גישה אחרת... תשנה מסלול... תתחיל לחפש היכן היא טובה, תדקדק ותחפש אחר מעלותיה והצלחותיה.

ולכן עלינו לדעת זוג יקר! תקשורת טובה, שיחה נעימה, דיבור משותף על כל דבר שיהיה - דורש מאתנו הרבה ענוה, הרבה חכמה והרבה כבוד לזה שאנחנו מדברים עמו, וכבר הזכרנו ששיחה לא בונים עם שכל בלבד, חייב להפעיל את הרגש ואת "חכמת הלב", לעשות הכל כדי להגדיל את בן זוגנו וחלילה לא להפך. תבין שיש זמנים שלא מתאימים לשפוט ולבקר את השני: "את רואה! חבל שאת לא מקשיבה לבעלך! אדם יכול להיות חכם מאוד, אבל לא נעים לדבר אתו, היא מרגישה שתמיד כשהיא מדברת אתו היא יוצאת קטנה, הוא תמיד נותן הרגשה ש"את לא מבינה כלום...", "את מדברת שטויות...", "אני תמיד צודק...", או כלפי הבעל: "אתה לא מבין בזה...", "אני אומרת לך בוא נשאל את אבא שלי! אתה לא מבין בזה". "מתי תהיה כמו בעלה של... תראה איך הוא מתייחס אליה". ואיננו מדברים על מילים פוגעות ומזלזלות, שלצערי גם מהם לא כל כך חסר בין זוגות רבים. לא על כל דבר שאתה חושב לא כמותה חייב לומר, אין חייב ומצוה לא מתנורה ולא מדרבנן לסתור דבריו של השני, לא יקרה כלום אם היא אמרה משהו ואתה תתן לה "להשאר צודקת" להרגיש טוב עם עצמה, למה זה צריך להפריע לך? זה לא עולה לך כסף, וגם היא לא הולכת עכשיו להתיר עגונות עם הדבר הזה. וכבר אמר אותו חכם: "**חבר טוב - הוא אחד שאני רוצה להיות בקרבתו יותר טוב, אך חבר אמיתי - הוא אותו חבר שבקרבתו אני כבר יותר טוב!**"

שבת שלום, שמעון שורתי

חדש!

אין שמים לרובץ אף פתיחת בית ההוראה 'מחנה אפרים'

ברשות מו"ר הרה"ג אפרים שרבי שליט"א לרשות הציבור הרחב.

אתם מקישים והחשובה כבר בדרך אליכם!

מה השאלה שלך?

להתפאר בידאת שמים

"וילאביו שלח קזאת עשרה חמרים לשיאים מטוב מפרים ועשר אתנת לשיאת בר ולחם ומזון לאביו לפרך", היינו מזוני. (ארוך הברית).

גמר החתימה

ובאמת נראה אשר הכל הוא בשמיני, מילה הוא בשמיני, ובחג הסוכות שמיני עצרת, כמו שכתוב במדרש: "עצרו לי יום אחד", כי אז הוא שלמות כל היחודים שנעשה בזה החודש ונגמר בשמיני עצרת, ובחנוכה צריכים להדליק שמונה נרות. ולדעתי יכול להיות שנה השמיני של חנוכה היא אותה בחינה עצומה של שמיני עצרת, ולכן אומרים הצדיקים שחנוכה הוא גמר החתימה. (ר' אהרן מקרלין). בתפילת שחרית של "זאת חנוכה" היתה אסיפת רוב העם לתפילת שחרית להעתיק ולהתפלל בהתעוררות ובחיות, כי הוא יום גמר החיתום. והאדמו"ר מתולדות אהרן היה מתהלך לפעמים בראשית התפילה בין השורות המתפללים, לזרז ולעורר נפשות ישראל בתפילה. (זכור לאברהם).

התעוררות מידת "אדון הנפלאות"

כתבו המקובלים, שבכל יום מימי חנוכה מתעוררת מדה אחרת משבחי הקב"ה שאומרים בברכת "יוצר אור" בתפילת שחרית "פועל גבורות, עושה חידושים, פועל מלקומות, זורע צדקות, מצימח ישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות", הרי שמונה, ובכל יום יש שפע אחר כפי הסדר שנמנה כאן, נמצא שב"זאת חנוכה" נשפעת המדה של "אדון הנפלאות", היינו שהנהגת הפלאות והנסים נעשית כמו טבע ביום זה. (באר החיים).

לראות מה יהיה איתך כל השנה...

ר' אהרן מקארלין סיפר כי לאחר שהדליק נרות חנוכה ראה מראות גדולים מן השמים בעומדו מול הנרות, והרב מפרמישלאן אמר כי לאחר הדלקת הנרות ראה מה יקרה כל השנה כולה, כאשר כל נר מראה לו את העתיד למשך חודש וחצי, וביום השמיני ידע מה יקרא כל השנה כולה. (אור הגנוז).

ביום "זאת חנוכה" אפשר לזכות לתיקון הנשמה

"ביום השמיני נשיא לבני מנשה" (קרה"ת של היום השמיני). הענין הוא יום השמיני מרמז ליום השמיני של חנוכה שבו משלימין כל השמונה נרות, ולכן נשיא לבני מנשה" שהוא אותיות "נשמה", שזוכים לתיקון הנשמה. וכן מרמזו זה בתיבת "מנשה" שהוא ראשי תיבות מ'שלימין ה'דלקת ש'מונה נ'רות, שבעת שמשלימים כל השמונה נרות יכולים לזכות לתיקון נשמה. וזה "גמליאל", שיוכל כל אחד מישראל לומר גם-לי-אל, שירגיש חיות אלהותו יתברך בקרבו, "בן פדחצור" הוא "פדה צור", "פדה" בגימטריא כמנין "חנוכה", שהיום בנר השמיני של חנוכה, נתעורר משם פדות וגאולה על כל ישראל. (ר' אברהם מטריסק).

"ויאמר" אלהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחי את האלהים אני ירא". בשום מצוה אין להתפאר מלבד ביראת שמים. והראיה לזה, יוסף התפאר על אחיו שהוא ירא שמים. כי במצוות אחרות מה יש להתפאר? הרי הכל תלוי בחסדי ה'. אבל לבני יראת שמים נאמר: "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". דבר זה תלוי רק באדם, בכוחותיו ובהתאמצויותיו, לכן מותר להתפאר בכך. (ר' חיים מצאנז).

איך קוראים לאמא של "בעל תניא"...

בעת שנאסר "בעל התניא", נכנס אליו גיסו ר' ישראל קוזיק ושאלו מה לעשות, השיב לו "בעל התניא", אתה תיסע תיכף לפטרבורג, ואיש אחד יסע לבארדיטשוב לרבי לוי יצחק שיעשה פדיון נפש. וכן עשו, ר' ישראל נסע להשתדלות בפטרבורג ואיש אחר שלחו לבארדיטשוב. כשבא השליח לבארדיטשוב וסיפר לר' לוי יצחק את אשר אירע, נפל הצדיק על הארץ וצעק צעקה גדולה ומרה, אחר כך שאל את השליח, אם "בעל התניא" היה טרוד מזה, ואמר לו השליח: הן. שאלו הצדיק שוב, האם היה טרוד בחיצוניות או בפנימיות? השיב האיש: היה טרוד רק בחיצוניות, שכן ראיתי כי את נעלי הבית שחך לקחת, והטלית והתפילין לא שחך. נתפעל הצדיק מתשובתו ואמר: הליטאי רואה יפה. אחר כך שאל הצדיק מה שם אמו של "בעל התניא" והשיב האיש ששחך לשאול, ובדרך אמנם נזכר שלא שאל, אך לא רצה לחזור כי רבנו אמר שיסע תיכף, פתח הרבי מבארדיטשוב חומש ונפתח בפרשת מקץ בפסוק "וינרא יעקב פי יש שפרך במצרים", ואמר הצדיק: הנה "שפרך" ראשי תיבות שיניאור בין ר' ביקה, וכן היה באמת שם אמו של "בעל התניא". (סיפורי צדיקים).

שבת חנוכה

שבת חנוכה הוא תענוג של משיח. (ר' פנחס מקורין). הדלקה הוא לשון התלהבות, רומז "שהתלהבות של זה השבת חנוכה הוא יותר גדולה מהתלהבות של כל השבתות של כל השנה". (מגן אברהם מטריסק).

בניי חיי ומזוני ב"זאת חנוכה"

גמר המשכות הטובות, בניס ופרנסה, הינה ביום זה, ועל כן הוא נקרא "זאת חנוכה", שהוא בגימטריא "בנים פרנסה". (אמרי נועם מזדיקוב). וזה נרמז בשלושה פסוקים שנכתב בהם "זאת" האחד בפרשת מקץ: "זאת עשו וחי", ב"זאת" זוכים לחיים. השני בפסוק: "ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשיאתם את אביכם ובאתם" "זאת עשו" וגו' ועגלות לטפכם", היינו בניי, "ולנשיכם" ירמוז שהוא מסוגל לשידוכים ולשלום בית. והפסוק השלישי:

הנושך שיחת הרב

אני לא יודע איך זה נגמר, רק אני יודע שזה נגמר בהרבה מאוד כסף. שאין אמונת חכמים זה מה שקורה. הוא לא ידע שזה היה הקב"ה שלח לו באוון אל תתחתן. עכשיו קדימה תתחיל מחדש גרוש ועם מינוס מאה אלף. הוא טעה רק בדבר אחד, שהוא חשב שהקול שיוצא לתלמידי חכמים מהגרון זה קול רגיל, קול של בן אדם, הוא לא ידע שזה הקול של ה' יתברך. קול כזה לא טעה.

מישהו שעוסק בקירוב רחוקים הגיע למעונו של רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל בכדי להתייעץ עמו. במהלך השיחה, הוא פירט באוון הרב את בעיותיו הכלכליות הקשות בשנה האחרונה. "אני מצוי בחובות גדולים המסתכמים בסכום של עשרים וארבע אלף דולר, אני לא יכול להמשיך עם מלאכת קירוב הרחוקים, זה מקשה עלי ועל משפחתי" ואני רוצה אישור לעזוב. הרב שמע במשך דקות ארוכות את דבריו והשיב לו בחיך: "אם אתה עוסק בקירוב רחוקים תמשיך למרות הקשיים המרובים. ועל הדאגות שלך אל דאגה, הכל יהיה בסדר, הכסף יחזור אליך". "זה עשרים וארבע אלף דולר?" שאל האיש. "עשרים וארבע אלף דולר זה לא סיפור, זה אמור לחזור, עד הפרוטה האחרונה, רק לא להפסיק".

וכך, מביתו של הרב, הוא יצא עם החלטה חד משמעית להמשיך בדרך הקירוב, על אף שאינו יודע ומבין מהיכן תבוא הישועה. לא עברו מספר שבועות, והנה במבנה המוסד, הממוקם בגוש דן, הבחין במספר עכברים המתרוצצים במקום. הוא לא ידע

לבת אלוק עם ישראל! אהיה לובני

הלכות אקטואליות

ההלכות על פי דרכו של מו"ר מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל
ממשיך דרכו הראשלי"צ הגאון הגדול מו"ר הרב יצחק יוסף שליט"א

על המדרכה וצריכים העוברים לרדת לכביש בהחלט אסור, ומלבד מה שגוזל את רשות הרבים, ולכל הדעות אסור [מעין אומר (ח"י סימן כג) בשם מרן זצוק"ל וכ"כ המחבר שם בשם שו"ת משנה הלכות והוא הדין לענין סוכה שלא יעשה ברשות הרבים באופן שאין מקום לעבור ברווח]. וכן נראה שמבטל מצוות ואהבת לרעך כמוך ועוד.

גם בספר **ספר חסידים** (סימן תרעג) **לפני עור לא תתן מכשול** - פירושו שלא ירחץ אדם שהוא מוכה שחין עם יהודי אחר אלא א"כ יודיענו שנאמר - ואהבת לרעך כמוך וכתוב - ולא תעמוד על דם רעך. ע"כ. ואם למדנו שמי שיש לו חולי שעלול לדבק עליו להיזהר מאד שחברו לא יידבק ואף על פי שיפסיד תפילה במנין, ועדיף שיתפלל יחיד ממה שילך ותהיה אפשרות שהוא מזיק את האנשים. [ואם הרופא נתן לו הדרכה כיצד להיות בציבור בלא להזיק ועשה ככל אשר אמר לו הדבר מותר].

לשלוח ילד חולה לגן - ועוד צריך דבר חשוב שצריך לדעת ובפרט בימי החורף, ורבים הנכשלים בזה. שיש ילד חולה בבית וההורים צריכים להישאר איתו, וההורים שקשה להם להחסיר מהעבודה, נותנים לילד 'אקמול' ושולחים אותו לגן או למעון, והדבר חמור מאד. שקודם כל צריך ילד חולה צריך לנוח בבית עד שיתרפא ולא יעלה לו החום ויסתכן. נוסף לכך יש בעיה בילד משתעל וחולה שיכול להדביק ילדים אחרים בגן כי כידוע ילד או גדול שמשתעל יוצאים לו מהפה חיידקים שעלולים להעביר את המחלה לאחרים ופעמים יכול להדביק גם את הגננת ואם היא תיפול למשכב, הרי גורמים לה שמלבד הצער שבחולי, אובדן ימי עבודה והרי הוא גורם היזק לכל הסובבים אותו ואסור להזיק אפילו על ידי גרמא. והיצר בזה מתעתע מאד לומר 'הוא כבר הבריא אפשר לשלוח אותו', ובאמת אינו כן. והדברים מסורים ללב וליראת השמים של ההורים!

[הגאון הרב ברוך שרגא שליט"א בשו"ת ברוך אומר (חושן משפט שנה) ספר משפטי התורה (א) סימן פז, ועי' בספר ווי העמודים (מא סימן ה) להגרי"י זילברשטיין שליט"א משי"כ בזה].

לבת שלום, שמעון שרתי!
להערות והארות: 055-6700235

"לפני עיור לא תתן מכשול" חלק ב'

- לפני עיור במכשול גשמי: האם מותר לחנות רכב על המדרכה באופן שחוסם את ההולכים ושבים?
- האם מותר לשלוח ילד חולה לגן? החולה בחולי מדבק האם מותר לו להתפלל במנין?

נמשיך באופן השני של איסור לפני עיור לא תתן מכשול - תמיד כשמדברים על איסור לפני עיור מזכירים מכשולים רוחניים, יש נידון מענין האם הוא עובר על לפני עיור גם שנותן **מכשול גשמי**, ותוך כדי נבוא לדבר בדבר המצוי מאד, ובפרט בימי החורף שרבים נכשלים בו.

רק מכשול רוחני או גם מכשול גשמי - דנו רבותינו הפוסקים האם מי שנתן גם מכשול פיזי, גשמי, כגון שחפר בוראו הניח חפץ ברשות הרבים הגורם מכשול לאנשים, האם עובר גם על איסור של לפני עיור לא תתן מכשול. ואם נרצה לקחת דוגמא יותר בימינו האם אדם שחונה את רכבו על המדרכה באופן שצריכים ההולכים על המדרכה, לרדת לכביש והדבר עלול לסכנם האם יעבור בזה על לפני עיור? יש שכתבו שאכן חז"ל הוציאו את הפסוק לגמרי מפשטו, ופירושו אותו רק לאדם שנותן מכשול רוחני ומכשיל בעבירה [כ"כ כמה אחרונים בדעת הרמב"ם והחינוך שלא הזכירו לאו זה אלא לענין משיא עצה רעה ומכשול אך עי' גם רמב"ם הלכות שמירת הנפש יב הלכה יד והלאה ואכמ"ל]. אך לדעת רבים מן הראשונים וכן בזוהר הקדוש (קדושים פה) **מפורש שפסוק זה הוא כפשוטו והעמידוהו למי שגורם שני לחטוא**. [נוכ"כ בתוס' (ע"ז כא.) שלהשכיר שכונה לגוים אסור משום לפני עיור כי הם יגרמו נזק ליהודים, וכ"כ עוד רבים ואכמ"ל].

חניית רכב על המדרכה - ולכן הנידון של העמדת רכב

ללא עלות

מיטב השיעורים מכל הזמנים של הרב אפרים שרבני שליט"א

זה ברכה!

גשם הנבחרים!

להזמנות חייגו: **055-6777644**